

Gondolatok kongresszus után

Mult év decemberében volt a KISZ VIII. kongresszusa. Munkájáról folyamatosan beszámolt a sajtó, a rádió, hallottunk beszámolókat, előadásokat. Az anyag feldolgozása alapszerveink egyik leglényegesebb feladata. /A munkatervekben legalábbis nagy hangsúlyt kapott./

Tudjuk, hogy a politikai, közéleti eseményeket sajnos még nem a KISZ gyűléseken vitatjuk meg. Ezek a kollégiumi szobákban folytatott beszélgetéseken merülnek fel. Itt történnek az igazi reagálások. /Ha egyáltalán vannak ilyenek./

Az egyetemi hallgatók csaknem száz százaléka KISZ tag. "Tehát mindenki érdeklődik a KISZ legmagasabb törvényhozó testületén történetek iránt." - félő, hogy ez korántsem így van.

Ezen a helyzeten, úgy érzem, még az sem javított, hogy a kongresszus - bevezetve a szekció-üléseket - már az ifjuság egyes rétegeivel külön-külön és behatóbban is tudott foglalkozni.

Mit tudunk tulajdonképpen az egyetemi és főiskolai szekció munkájáról? Érzésem szerint, az ELTE BTK leveléről félfüllel hallottakon kívül, szinte semmit. Nem szeretnék most a beszámolóról, a határozatokról beszélni. Sokkal inkább azt az egyre többet - a KISZ tagok különböző rétegeiben - vitatott érdektelenség-problémát pendíteném meg. Ez nagyon bántó és elkeserítő tény, de gondolom nem védhető sem a szervezés megoldásában felmerülő hiányosságokkal sem a vezetőségek elleni meg-megújuló kirohanásokkal.

Mert miről is van szó? - Egyetemünk, karunk hallgatói között, és ezt miért szépítenénk, van egy olyan komoly tömeget képviselő réteg, amely szinte csak névleg KISZ - tag. De tovább mennék: van egy olyan réteg, amely csak névleg

fiatal. Ady megénekelte, "Ifjú szivek" husz éves korukra megöregedtek, fásulttá lettek. Százak rohannak órák után haza, a kollégiumba, befeléfordulva kotyvasztani elképzelt jövő életüket. A közösségi élet, a fiatalok közös érdekeit érintő kérdésekre válaszuk a már szinte természetesen hangzó: mi közöm hozzá? - Csak egyre nem gondolnak, vagy nem akarnak gondolni ezek a "fiatalok". Arra, hogy a réseket is elzáró magánélet soha nem ment és egyre inkább nem megy. Mert csak egymást ismerve, egymásra támaszkodva érhetünk el valamit. Ezt mikor és hol tanuljuk meg, ha nem huszévesen és az ifjusági szervezet, az egyetem hasonszőrüekből álló társadalmi közegében? Negyven évesen nehéz kapcsolatot keresni, megtanulni a közeledési formákat. Ezt huszévesen és itt kell. Mert aki elmulasztja, az könnyen szerencsetlenné válhat, az előttünk járó nemzedék között tucatszám felbukkanó, beszűkült, elkeseredett ember típusává. A hávan évesen is fiatalos hittel élők erejét itt kell összegyűjtenünk. Ehhez egy nagyobb, fiatal közösség egyénéből összekovácsolt ereje kell. Formát és lehetőséget ad a KISZ szervezet. De végeredményben mi teremtjük meg a formákat, a lehetőségeket. Éljük ezekkel! Alakítsuk saját alkatunkhoz a formákat!

Papp István